

Overveielse for det Udvalg, som formentlig vil blive nedfat. Den første Paragraf, hvortil jeg har Noget at bemærke, er § 5 om Bekjendtgjørelse af Løsøreauktioner. Jeg kunde have henholdt mig til, hvad det ærede Medlem sagde, naar jeg ikke havde faaet det Indtryk, at han mente, at man egentlig kun burde undgaa de omfattende Bekjendtgjørelser ved Løsøreauktioner, hvor Gjenstanden er saa ubetydelig, at den egnede sig til at sælges som Appendix ved andre Auktioner, saa at man altsaa skulde følge de i § 1, sidste Stykke, omtalte Regler, som gjælde om Salg af Gjenstande, i hvilke der er gjort Udpanning. Det forekommer mig rigtigt nok, at man maa gaa videre endnu. § 5 synes mig at være en af de saa, med Hensyn til hvilke der kan gøres væsentlige Indvendinger, thi det vil være urimeligt at have disse omfattende og kostbare Bekjendtgjørelser, særlig Bekjendtgjørelse i „Berl. Tid.“, bortset fra ganske saa Tilfælde, naar det dreier sig om en Auktion over Løsøregjenstande paa Sjælland. Hvis en Mand udenfor Sjælland, f. Ex. i Sylland, der har til Gode 400, 500, 600 eller 1,000 Kr. hos en anden Mand, gjør Eksekution i det tarvelige Indbo, som denne eier, saa vilde det være temmelig urimeligt, om han for at holde denne Auktion skulde foretage Bekjendtgjørelse i Berlingske Tidende. Jeg samstemmer ogsaa i den ærede sidste Talers Mening om Bekjendtgjørelse i Stiftstidenderne i det Mindste saaledes, som jeg opfattede den ærede sidste Taler. Heller ikke i Stiftstidenden vil der ved smaa Auktioner være tilstrækkelig Anledning til at forlange Bekjendtgjørelser. Forholdet er ikke det, at Stiftstidenden læses i Almindelighed hele Stiftet over. Jeg kan til Exempel anføre, jeg tvivler om, at Aalborg Stiftstidende læses rundt om i Stiftets fjernere Dele; men saa ses der ingen Grund til at fordre Bekjendtgjørelse i disse Blade. Jeg tænker for Resten, at Bestemmelsen herom muligt staar i Forbindelse med Hensynet til Panthavere og andre med Hensyn til Løsøregjenstande Berettigede; men Panthaverens Lørd er tilstrækkelig varetaget ved de Bestemmelser, som findes i §§ 15 og 16; overhovedet maa den, der har Pant i Løsøre, holde et meget vaagent Øie med dette. Jeg skal derfor henstille til nærmere Overveielse, at man indskrænker de paabudte Bekjendtgjørelse i større Omfang. Det forekommer mig, at dette maa være tilstrækkeligt, naar der findes en Bestemmelse om, at Auktionsforvalteren skal ved alle Auktioner af Løsøre bekjendtgjøre dem paa den Maade, som er sædvanlig paa selve Stedet, hvorhos han efter Omstændighederne kan paabyde ogsaa

andre Bekjendtgjørelsesmaader, navnlig ved større Løsøregjenstande, saasom Skibe og deslige, ved hvilke der vil være Anledning til Bekjendtgjørelse ogsaa i Hovedstadens Blade og andre Steder.

§§ 23 og 25 indeholde Bestemmelser, der ere en naturlig Konsekvens af den nye Ordning. § 23 Bestemmelser med Hensyn til den Del af Kjøbesummen, som Kjøberens inden visse Frister skal tilveiebringe til Gjeldstgjørelse for de paagjældende Berettigede, og § 25 med Hensyn til den Sikkerhed, som han skal stille. Fristerne ere omtrent de samme som nu, men der er den store Forskjel paa det andet Punkt, at medens den, der holder en Tvangsauktion nu, han skal forlange Sikkerhed for Betalingen af den Fordring, der tilkommer ham, kan der efter Lovforslaget forlanges en Sikkerhedsstillelse for Betaling af Alt, hvad der skal betales, og det vil jo efter Omstændighederne kunne være hele Kjøbesummen, idet nemlig den Pantefordring, der ikke allerede er forfalden, forfalder derved, at Eiendommen gaar over til en ny Kjøber, medmindre der er truffen Bestemmelse om, at Kreditor er pligtig til at lade sin Prioritet blive indestaende i Eiendommen. Denne Ordning bliver altsaa betydelig mere byrdefuld for Kjøberens, og man kan derfor ogsaa efter Omstændighederne sige, mere fordærvelig for Eieren, idet Liebhaberens Antal saa bliver indskrænket. Denne Betragtning frembyder sig ganske naturlig, men iøvrigt skal jeg ikke fordybe mig videre derti, thi jeg tror ikke, at det praktisk vil have saa meget at sige, særlig hvad Sikkerhedsstillelsen angaar, paa Grund af Bestemmelsen om, at Auktionsforvalteren kan tilstaa den Bydende en Frist af indtil 8 Dage til at tilveiebringe den egentlige Sikkerhed, naar der blot er Sikkerhed for Omkostningerne ved en ny Auktion. Denne Bestemmelse medfører, at man ikke behøver at have sin Sikkerhed i Lommen strax ved Tvangsauktionen, men kan faae Udsættelse i 8 Dage. — Hvad angaar Udbetalingerne, skal jeg sige, at Kjøberens maa, naar første Panthaver ikke er velvillig stemt lige overfor Eieren og villig til at lade Summen staa inde hos den nye Kjøber, være belavet paa en meget stor Udbetaling. Det Samme gjælder ganske vist ogsaa til Dels nu; thi er første Panthaver ikke velvillig, kan han skride til retslig Forsølgning, uanset at den sekundære Panthaver har stillet Eiendommen til Salg; men der vil da hengaa længere Tid, inden han kan komme til sin Dækning, og det vil altsaa for saa vidt være gunstigere. Jeg har ment at